

FJERDE KAPITEL

Selene

Biografsalen havde været propfyldt og folk strømmede nu glade ud af biografen, ud i den lette støvregn, hvor paraplyer hurtigt blev åbnet en efter en. Filmen havde været den store succes.

En kvinde i starten af tredverne, gik som den sidste ud af biografen, med et barn i hver hånd. Børnene små sludrede tværs over kvinden omkring filmen, mens hun kiggede varsomt rundt i den nye nats mulm og mørke.

”Kom så,” sagde hun til børnene og tog fastere om hænderne på børnene. ”Vi må se at skynde os over til bilen, inden vi bliver drivvåde. Det vil din mor ikke bryde sig om, Joshua.”

”Jo, lad os gå langsomt! Jeg vil gerne være våd!” plagede Joshua og rystede på sit blonde hår, og så over på det andet barn, en pige. ”Vil du ikke også, Aleera?”

Aleera kiggede smilende tilbage, og afslørede at hun manglede et par tænder i over- og undermund. De store bleggrønne øjne skinnede katteagtigt og håret var fint sat op med hårspænder.

”Jo, da! Mor lad os nu blive drivvåde, våde som en delfin i havet!”

”Nej, Aleera og Joshua!”

”Men mor,” plagede Aleera og Joshua stemte i.

”Mrs. Oradea. Kom nu!”

”Nej, I to. Vi skal hjem nu. Hvis vi fortsætter med at stå stille i regnen, vil vi blive våde og syge,” sagde Aleeras mor, Selene Oradea. Hendes blonde hår vajede i vinden, som en fane af guld og de grå øjne var som det reneste sølv, mens de for rundt

og nærstuderede omgivelserne. ”Hvis vi bliver ude i natten i for lang tid, kan *de* finde os.”

Aleeras øjne blev små og hendes lille pigeansigt udtrykte rædsel.

”Ja, lad os finde ind i bilen,” sagde hun, og kiggede sig nervøst om. Hun kendte blot i en alder af otte år til vampyrerne, og vidste hvad de ville gøre. Hendes far havde fortalt hende og hendes brødre skrækhistorier om vampyrerne, men først efter hendes ene onkel i England var blevet dræbt af en, var hun blevet rædselsslagen. Hun havde ikke skænket det en tanke at det var mørkt nu og at vampyrerne derfor kom frem.

”Hvorfor nu det, Aleera?” spurgte Joshua irriteret over Aleeras hurtig skiftende mening. Han vidste ikke hvad *de* var, men det havde rystet Aleera så meget at hun, den ellers så viljefaste pige, øjeblikkelig havde skiftet mening og rystede som et espeløv. ”Hvad er *de*?”

”Vampyrer,” sagde Selene roligt og smilede ned til ham. ”Har du hørt om dem? De kommer frem om natten og suger blod ud fra folk. De er meget uhyggelige.”

”Det er sådan nogle draculaer, er det ikke?”

”Jo, nogle af samme art som Dracula.”

”Er du bange for vampyrer, Aleera? De findes jo ikke.”

”Det skal du ikke være helt så sikker på, Joshua!” hvædede Aleera til ham, og sendte et lynende blik, så Joshua vaklede tilbage og gav slip på Selenes hånd.

”Kom så. Vi skal hen til bilen, vi har stået her længe nok.”

Selene tog om Joshuas hånd igen og trak begge børn af sted mod parkeringspladsen. Vejen var mørk og affolket; alle havde for længst forladt stedet.

Parkeringspladsen var lige så tom og mørket hang som en tung og kvælende dyne, over stedet. Et par gadelygter lyste en enlig bil op og længere nede blinkede en pære.

”Aleera løb hen og lås bilen op,” sagde Selene og rakte Aleera bilnøgle, mens hun varsomt stirrede rundt i natten. En sjette sans fortalte hende, at der var noget som holdte øje med dem.

Støvregnen havde forvandlet sig til øsende regn og gjorde Aleera våd på et øjeblik, da hun var på vej over til bilen; regnen trommede vildt og voldsomt på bilens tag og forrude, og sprøjtede til alle sider. Med gennemblødt tøj, og vådt hår der klaskede sig fast til ansigtet, låste hun bilen op og åbnede bildøren. Hun vendte sig om mod Selene og Joshua og forventede at se dem bag sig, men de stod stadig dernede hvor Selene havde givet nøglerne. Joshua stirrede bange rundt i mørket og fik øjenkontakt med Aleera. Han var træt af at stå i regnen og blive våd og kold, og da han så at Aleera havde låst bilen op, og åbnet dørene, til velfortjent ly og varme, rev han sin hånd ud af Selenes og satte i løb, over den hundred meter lange strækning.

Selene opdagede for sent, at Joshua var løbet væk, og vendte sig rædselsslagen om, og så ham løbe over mod bilen.

”Joshua! Stop!” råbte hun af sine lungers fulde kræft, og satte i spurt over pladsen. Med hendes lange ben, ville hun snart indhente ham.

Aleera stirrede på sin mor, da løb efter Joshua, skræk var malet i hendes ansigt. Noget var i vejen. Hun gav sig til at spejde varsomt rundt og ved et plankeværk i den ene side af parkeringspladsen, bevægede noget sig. En skikkelse. En vampyr.

Vampyren gav sig til at løbe, og det blev så hurtigt at Aleera kun så en tåge af sort der hvor vampyren var, hvorefter han havde bevæget sig så hurtigt at øjet ikke kunne se det, og blev først synlig, da vampyren havde sagtnet farten og var sprunget på Joshua.

Joshua skreg da han blev ramt af den usynlige kraft, og blev kastet bagover og ramte med brag og et hjerteskrærende skrig, en lygtepæl. Hans hoved blev hamret ind i den og slog ham bevidstløs, hvorefter han faldt nedad og kolliderede med jorden; der lød et kvalmende knæk, som en knogle der blev knækket, da han ramte asfalten.

”JOSHUA!” skreg Aleera, da han ikke rørte sig efter faldet. Hun kunne høre vampyren grinende latter, og en kold vind ramte hende, da vampyren med høj hastighed legende løb rundt omkring hende.

”Joshua?” hviskede Selene og knælede ned ved siden af ham. Hun havde set sin værste frygt blive realiseret, da vampyren angreb Joshua. Vampyren vidste hvem de var. At hun var en del af Oradea familien og at Joshua måtte være hendes søvn. Vampyren var helt gal på den. Joshua var bare nabo sønnen og Aleera var en Oradea. Ingen vampyr kendte til hende, at Oradea familien også havde en pige, som en dag ville være noget specielt. Selvom vampyren krædede omkring Aleera, ville den ikke skade hende; hun var ikke på dens liste over ofre, og to personers blod var mere end rigeligt for en vampyr.

Selene ruskede blidt i Joshua, men han regerede ikke. Hun vendte ham forsigtigt om og et forfærdelig syn mødte hende. Joshuas ansigt var fuld af blod og en knoglestump stak ud gennem huden på hans ene arm. Brækket. Der var dybe sår og riser overalt i hans ansigt, og helt bevidstløs.

”Joshua? Kom nu! Vågn!” Selene gav ham et par lussinger på begge kinder, men han rørte sig ikke og trak fortsat vejret.

”SELENE! Pas på!” skreg Aleera skingert. Hun havde lært at hun ikke måtte tiltale sine forældre ’mor’ og ’far’, når der var vampyrer til stede. Ingen måtte vide at hun var deres datter.

Selene kiggede op og mødte vampyrens kolde blik, der borede sig ind i hendes. Han duftede kvalmende af blod og død, og havde en usynlig aura af ondskab omkring sig, som var til at tage og føle på.

”Selene Oradea formoder jeg?” sagde han på en sælsom og hviskende måde, han var fuldstændig rolig og higede ikke efter blodet som Joshua var dækket af, og Selene havde på hænderne.

”Ja, hvad vil du?” spurgte hun og vampyren smilede. ”Hvad vil du os? Du gør klogest i at smutte. Kan du se denne her?” Selene holdt en søger i hånden, som blinkede. ”Det er en søger. Lige nu vil alle Oradea’erne få besked og snart vil de komme til hjælp. Så smut eller dø!”

”Når de endelig kommer, er du og din søn død. De vil finde dig død. Det gør ikke ondt at dø, jeg har selvfølgelig aldrig prøvet det, men mine ofre har altid længtes efter det og så altid glade ud når de fik det. Så døden er vidst ikke så slem igen.”

”Skrid til helvede med dig!” hvædede Selene og trak en kniv, som havde været i skjul under hendes tynde sommerjakke. Hun kastede sig frem mod ham, med hævet kniv, parat til at jage den i hjertet på ham.

Han undgik den med lethed og sparkede til hende, så hun ramte asfalten hårdt og kniven røg ud af hendes hånd; kniven kurrede hen af asfalten og stoppede ved fødderne af vampyren.

Vampyren smilede hånligt til Selene, da hun kiggede op på ham gennem sit blonde hår, der var sølet til af blod, da huden var revnet da hun stødte på jorden og blod strømmede ud og dækkede hendes ansigt til. Vampyren bøjede sig ned og samlede kniven op. Han holdt den i sin ligblege hånd og studerede den omhyggeligt, og stak sig selv i fingeren, for at se om den var god nok.

”Nydeligt våben,” kom ud af hans næsten lukkede mund og gik over mod Joshua, hvor han knælede majestætisk ved siden af den bevidstløse dreng. Han løftede kniven til hug.

”Det vover du på at gøre!” skingrede Selene.

”Det vover jeg at gøre,” sagde vampyren og vendte hovedet for at stirre på den sårede kvinde. ”Det er nemlig noget jeg godt tør og gør. Sin farvel til din søn, kvinde!”

”NEJ!” skreg Selene, men for sent.

Kniven skinnede i lyset da den susede nedad, og skar halsen over på Joshua. Vampyren smed den blod dækkede kniv væk fra sig og løftede Joshua op på sit skød, hvor han så bøjede hovedet og slubrede blodet i sig.

”Se ... Selene?” hviskede Aleera blidt, da hun satte sig ved siden af sin mor, og hjalp hende op at sidde. Selvom moren så slem ud, med blod i ansigtet og hænder, og Aleera hellere ville kigge væk, men det kunne hun ikke gøre mod sin mor. Hun strøg en tot hår væk fra Selene ansigt og blev skræmt, da Selene greb om hendes tynde håndled.

”Løb, Aleera!” hviskede hun. ”Flygt! Gem dig! Du skal ikke være her. Du skal ikke dø i dag. Løb din vej, vampyren vil ikke følge efter dig. Han er ligeglad med dig og vil ikke følge efter. Lad mig nu ordne ham. Gabriel og Jonathan kommer jo snart.”

”Men ...”

”Gør det nu, Aleera. Du skal overleve.”

Aleera kom vaklende på benene, og bøjede sig ned til Selenes øre og hviskede noget så lavt, at Selene kun lige kunne forstå det.

”Jeg elsker dig mor. Overlev.”

”Skal jeg nok,” hviskede Selene tilbage i Aleeras øre. ”Løb nu.”

Aleera sendte et sidste blødt blik til sin mor, og gav sig til at løbe væk.

Men vampyren var færdig med at tømme Joshua for blod. Lynhurtigt var han henne ved Aleera, greb om hende da hun kom løbende forbi og smed hende ned på jorden. Hovedet slog mod asfalten og hun kunne smage blod i munden, da hun havde bidt sig i kinden.

”Nej!” skreg Selene og rakte hånden ud efter Aleera, der gjorde lige så, da vampyren trådte på Selenes hånd.

”Jo,” hviskede han og greb Selene om struben. Hans hjørnetænder skinnede i lygtepælenes lys, da han trak læberne tilbage og blottede tænderne. Hans tænder borede sig ned i hendes halspulsåre. Hun gispede af overraskelse og Aleera skreg af rædsel, men vampyren fortsatte.

Først da Selene var blevet helt svag af blodmangel, stoppede vampyren med at drikke. Han gav slip på Selene, så hun faldt ned på jorden som en simpel kludedukke, og blev stille liggende.

”Mit arbejde her ser ud til at være færdig,” sagde vampyren og tørrede blod af munden, mens han stirrede ned på Selene, der trak hivende vejret og stirrede på Aleera der sad grædende bag vampyren. Hans blik fortsatte om bag Selene, hvor drengen lå livløs, bleg, kold og død. Han havde drænet den lille

for alt blod og drengen var gået ind i døden i hans kolde stenfavn. Selene ville ligeså snart hilse døden velkommen.

Noget skinnende i gadelygtens skær og han vendte blikket mod det. Lidt længere henne, lå kniven han havde brugt, til at skære halsen over på drengen med. Den lå i en pøl blod og var selv sølet til. Han gik derover for at samle den op.

Aleera benyttede sig af chancen og løb over til Selene. Hun faldt på knæ ved hende og tog blidt hendes hånd.

”Aleera,” hviskede Selene svagt og søgte med sine sølvfarvede øjne efter Aleeras, og fandt de bleggrønne øjne, der lignede sin mands så meget. Hendes frie blodige hånd, strøg Aleeras hår væk fra ansigtet og strøg hendes våde kind. Regnen faldt stadig i tykke tove ned på dem, alt omkring dem var vådt og vandpytter var begyndt at blive skabt på asfalten, og lå som mørke, bundløse søer rundt omkring dem.

”Du ... må ikke ... dø,” snøftede Aleera, og græd som pisket; hun trak hulkende vejret.

”Jeg kan ikke love dig noget, Aleera,” sagde Selene og gav slip på Aleeras hånd; Aleera greb ud efter den igen, da Selene rystede på hovedet, og trak sin hånd tilbage. Hendes hånden gik om bag hendes hoved, hvor hun åbnede låsen til sin halskæde, og tog den i hånden. Hun pressede den ind i Aleeras rene lige så blodige hånd, som sin egen.

Aleera åbnede nysgerrig hånden. På hendes håndflade lå den halskæde hun altid havde beundret sin mor for. En engel i sølv, hvis små hænder holdt om en kugle og var iklædt flagrende klæder, og hvis man kneb øjnene sammen kunne man se englens mandlige ansigt.

”Den skal du have, Aleera. Pas godt på den, hav den altid på dig. Den er meget speciel. Og kan du også huske den remse jeg

tit sang for dig?” spurgte Selene og pigen nikkede. ”Husk også den. Gem den i dit hjerte. En dag kan den være nyttig. Og ... jeg holder så forfærdelig meget af dig.”

”Tak,” hviskede Aleera, med tårerne siddende i øjnene som så glitrende perler.

”Sikke meget omsorg man tager for en simpel pige,” vampyrens hånlige stemme kom som et piskesmæld i den stille luft, og gav Aleera et chok. Han stod på den anden side af Selene og stirrede overrasket på Aleera. ”Men måske er det bare det, at Oradea’erne ikke kan få piger, og man derfor knytter sig meget til sine veninders døtre?”

Aleera svarede ikke, og fjernede blikket fra ham, ned på Selene. Hendes livløse øjne stirrede tilbage, hun trak ikke længere vejret og kulden var ved at overtage hende. Hun var død.

”Selene? Selene! SELENE!” skreg Aleera højt og skingert, og rystede Selene, som for at få liv i hende, uden held. Hun holdte hånden op til ansigtet og græd endnu værre end før, ligeglad med at hendes mors blod sad på hendes hænder, ansigt og tøj. Hendes mor var død!

”Så er den Oradea også død.”

Aleera vendte med et hårdt blik i de ellers så milde øjne, op mod vampyren. Han stirrede overrasket på hende og greb så om hendes hals og hev hende op; han holdte hende med lethed i luften.

”Lad mig se de der øjne,” sagde han og stirrede Aleera lige i øjnene. Han lugtede forfærdelig af blod og død, så slemt, at hun fik det dårligt. ”Blegggrønne. Dem skal jeg huske. En dag, om nogle år, skal jeg nok finde dig igen, og så kan du hævne hende kvinden og hendes søn. Men først om mange lange år.

Du skal lige vokse lidt, få mere blod i dig. Så skal jeg nok drikke dit blod og hvis du er heldig, og du er blevet smuk nok, kan jeg altid gøre dig til min brud. Men kun måske. Så du overlever i nat. Er du ikke glad?”

Han gav slip på Aleera, der faldt en halv meter ned fra luften, landede på fødderne der eksede under hende og hun faldt om på asfalten, der var våd af både blod og regn. Vampyren var forsvundet. Aleera kravlede hen til sin mors lig og lagde Selenes hoved op på sit skød og lukkede blidt hendes øjne.

Aleeras blik faldt på Joshua nogle meter længere væk, som lå lige så livløs. Hendes ven var også død. Død i hendes sted. Hun græd og græd, som hun håbede, at hendes tårer ville vække dem begge til live. Men de rørte sig ikke.

Hendes hånd holdte stadig om Selenes halskæde, og hun åbnede for at kigge på den. Den var lige så flot som før, og over den fremsagde hun en ed.

”Jeg, Aleera Oradea, sværger overfor Gud, mor og Joshua, at jeg vil hævne jer på den vampyr der gjorde dette! En dag vil jeg finde ham og gøre en ende på hans liv fyldt med død! Det sværger jeg! Og denne halskæde vil jeg bære hver dag, over mit hjerte og vægten af den, skal altid minde mig om min pligt og mit løfte,” fremsagde Aleera, med en høj og klar stemme, der ikke hørte til et lille pige på kun otte år. Hun løftede halskæden, kyssede den og tog den på. Så gav hun sig til at stryge sin mors hår, der blev ramte af dråber fra både himlen og Aleeras øjne.

”Mor.”

Aleera satte sig op i sengen. Sveden drev ned af hendes ryg og hun trak forpustet og gispende efter vejret. Billedet af hende

mor, liggende død, sad stadig på hendes nethinde. Hun blinkede hårdt med øjnene og rystede hovedet, som for at få dem væk; men det lykkedes ikke så godt og kun gradvist forsvandt billedet. Hun sukkede dybt og lod sig falde tilbage, i sin stadig varme seng.

Aleera drejede hovedet for at se på uret og stønnede. Klokkeren viste, at den kun var noget over syv om morgenen. For blot fire timer siden, var hun kommet hjem sammen med Nathan og modtaget en af de største skideboller, hun nogensinde havde fået, af sin far. Han havde været så vred, at han øjeblikkeligt havde givet hende stuearrest fra alt hvad der hed vampyrjagt, lagt endnu et år til, før hun kunne få kørekort og sagt at hun skulle lave lektier hver dag. Hun havde ikke været vildere begejstret.

Aleera rullede over på den anden side, væk fra vækkeuret, men hun var ikke mere træt og lysvågen. Efter flere års vampyrjagt, op imod fire gange om ugen, var hun blevet vant til lidt søvn, og kunne ikke sove længe. Hun slog dynen til side og begav sig ud på toilettet.

Det elektriske lys blændede hende, da hun tændte på kontakten; hun kneb øjnene sammen og vadede over til håndvasken. Vandet var dejligt koldt og lindrende, da hun vaskede sit ansigt; den sidste rest træthed, blev skyllet bort med fedtet og sveden. Hendes fingre stødte imod noget hårdt og da hun kiggede efter i spejlet, opdagede hun, at det var en sårskorpe i panden, hendes fingre havde fundet. Hun havde overraskende glemt dem, og da hun kiggede hænderne igennem, fandt hun ligeså sår på begge hænder, efter vampyren havde kastet rundt med hende. Folk ville stille spørgsmål, når hun mødte i skole igen. Hun gad ikke til at tænke på det, og

slukkede lyset, så hendes ansigt henlå i mørke, og var umuligt at se i mørke.

Aleera tog sin morgenkåbe fra en knage og listede lydløs ned af spiraltrappen, og ind i køkkenet. Hun hev pander, skåle og skeer fra af skabe og skuffer, og gav sig til at lave morgenmad til hele familien.

Hendes ældste bror, Gabriel, var den første til at komme ned i køkkenet. Han stoppede træt op i døren, og stirrede på Aleera, der med et ryk i håndledet, fik pandekagen til at flyve i en bue over hendes hoved og ned i panden igen, som hun havde flyttet, ved hurtigt at dreje sig om.

”Meget flot, Aleera, men du ved vel at man ikke må lege med maden?” spurgte han og satte sig ved bordet; morgenavisen havde han været ude og hente i indkørslen, og slog op på første side.

”Jeg leger ikke, jeg øver mig.”

”Til verdensmesterskabet i pandekage vending?” kom det sarkastisk bag fra avisen.

”Ja, selvfølgelig,” sagde Aleera. ”Og hvis jeg møder en vampyr, kan jeg måske invitere på pandekager?”

”Det kunne da være hyggeligt. Pas på den ikke tror at du er pandekagen,” grinede Gabriel bagfra avisen.

”Ha, ha, ha, hvor morsomt,” sagde Aleera irriteret. ”Jeg gør det her for at forbedre mine reflekser. Det vil senere hjælpe mig.”

”Kan du ikke bare for en gangs skyld, holde en fridag og slappe af som normale mennesker? Du træner hele tiden, selvom du faktisk ikke må, for familien i Rumænien. Det er vores job, ikke dit.”

”Gabriel, hvis jeg var et normalt menneske, så ville jeg nok tage en fridag eller to, og slappe lidt af. Men min familie er forbandet af selveste Gud og vi skal dræbe Vlad Dracula, en vampyr! Hvis vores familie, var lidt mere normale, og ikke havde noget som helst med vampyrer og forbandelser at gøre, ville jeg være normal!” skældte Aleera og smed pandekagen, oven på den i forvejen høje bunke, og hældte en ny portion dej ud på panden. ”Desuden hvad vores familie i Rumænien ikke ved, har de ikke godt af. Og hvis det virkelig er jeres job, hvorfor gør I så aldrig noget, og overlader det hele til mig? Jeg har fire brødre og to fætre, som burde lave dette, men i stedet laver alt andet!”

”Aleera, fald nu ned,” sukkede Gabriel og lagde avisen ned på bordet. ”Du pådrager dig alt for meget. Vi ville skam gerne tage ud og slagte et par vampyrer, men du tager alle dagene, vil klare alt selv. Tag en dag og slap af, vi skal nok kunne dræbe de vampyrer, der er dumme nok, til at begive sig ud i natten.”

”Hvad så hvis...” begyndte Aleera, men Gabriel havde rejst sig og lagde hænderne på hendes skuldre, ved at læne sig tværs over komfuret, med pander hvis pandekager syede og boblede i margarinen.

”Hvis vi møder den vampyr du længes efter hævn over, skal vi nok ringe. Men der er gået otte år, Aleera, hvor stor er chancen for at du møder ham igen?”

”Stor nok, det sagde han hvert fald dengang,” sagde Aleera og kiggede dybt ned i stegepanderne, og prøvede at få tårene, der sad i øjenkrogene, væk. ”Jeg drømte om det i nat, endnu en gang.”

Hun kunne mærke at Gabriel trak sig væk, hans greb om hendes skuldre forsvandt. Hun kiggede forbløffet op på ham, han kiggede undrende på hende.

”Noget nyt i drømmen?”

”Nej,” sagde Aleera og skyndte sig at vende en pandekage, der var blevet helt sort. ”Altid det samme. Samme handling, grusomheder, blod og sætninger. Intet nyt, aldrig.”

”Du må se at glemme det, Aleera. Du kan ikke leve i fortiden for evigt. Drop den tørst efter hævn, din chance er ikke stor nok til ham, selv ikke hvis mor kunne klare ham.”

”Hun var ikke forberedt. Hun havde ingen våben. Kun en sølle kniv.”

”Aleera, lyt for en gangs skyld til hvad jeg eller far siger.”

”Det gider jeg ikke.”

”Fint, så gider jeg hellere ikke snakke med dig om det,” sagde Gabriel opgivende, tog en tallerken fra et af skabene og langede nogle pandekager over på hans tallerken og hældte sirup på. Derefter var der kun stilhed.

”Godmorgen Gabriel!”

Brendan kom løbende ned af spiraltrappen, og stoppede, ligesom Gabriel havde gjort, forbavset op, ved enden af den, mens han stirrede på Aleera. Hun smilede til ham, og vendte endnu en pandekage. Brendan havde altid været hendes yndlingsbror, især på grund af øjnene. Brendan havde som den eneste af søskendeflokken på seks, arvet Selenes sølvgrå øjne, og når Aleera stirrede i dem, følte hun sig tættere på sin mor, end når hun stod ved sin mors grav.

”Godmorgen Aleera,” sagde Brendan, der, mens hun havde været optaget af pandekage vending, havde kommet op på

hende side. Han holdte en tallerken hen mod hende, som hun lagde pandekager på og overhældte med masser af sirup.

”Godmorgen Brendan,” sagde hun og kyssede ham i håret, og så ham sætte sig ved siden af Gabriel, ved egetræsbordet, hvor de begyndte at snakke om Gabriels college ophold. Aleera lyttede kun halvt efter, gumlede på en pandekage og begyndte at lave de sidste, netop som hendes tre sidste brødre indtog rummet.

Elijah og Joel var fuldstændig identiske, som kun enæggede tvillinger kan være. De lignede hinanden til punkt og prikke, med samme firkantede ansigter, bleggrønne øjne og glat, sort hår, der på grund af manglende frisering, efter at være stået op, stod til alle sidder som en høstak. De var begge høje og tynde, og ellers vidt forskellige. Selvom de lignede hinanden som to dråber vand, var personlighederne ikke de samme. De var direkte modsætninger. De havde hver deres stil og forskellige venner, og så prøvede de altid at være modsætninger af hinanden. Havde den ene håret siddende ned i øjnene, skulle den anden stå op i spidser. De afsluttede aldrig hinandens sætninger, de snarer afbrød hinanden, med deres uendelige snak, om hvem der var den bedste tvilling, og de kunne aldrig blive enige. Men trods alt det, var de uadskillelige, især når de var hjemme i huset, hvor kun familien, kunne holde øje med dem.

Elijah og Joel styrtede over til pandekagefadet og tog for sig, mens Nathaniel roligt gik over til hende. Han var fuldt påklædt og med den rædselsfulde piercing i øjenbrynet.

”Det at du bager pandekager,” sagde han lavmælt og rolig. ”gør altså ikke, at far lettere vil tilgive dig.”

De andre ved bordet grinede, men stoppede, da Aleera stirrede hårdt på dem og derefter på Nathaniel.

”Det gør jeg hellere ikke,” sagde hun og transporterede den sidste pandekage over på tallerknen. ”Jeg vågnede tidligt af en drøm, og da jeg ikke kunne falde i søvn igen, gik jeg ned og lavede pandekager. Desuden, hvis jeg overhovedet skal have lavet pandekager til nogen, så må det være Gabriel. At han er kommet hjem fra sit lægestudie, er da lidt af en bedrift, især når det er fjorten dage siden han sidst var her. Han kan vidst ikke holde sig fra bøgerne, kan du vel, Gabriel?” spurgte Aleera og lagde hånden på hans skulder. Hun satte sig på den anden side af ham og Nathaniel satte sig ved siden af; hun stillede fadet på bordet og tog imod en tallerken fra Nathaniel.

”Jeg tror det nu er mere end studier, der holder Gabriel væk herfra,” kom det fra Joel, som sad og smilede smørret til Gabriel. ”Jeg tror nu snarere det er en dame, der holder ham væk fra hans vampydræbende familie.”

Alle vendte blikket mod Gabriel, netop som han blev helt rød i hovedet, som en tomat.

”Passer det?” spurgte Elijah målløs.

”Nej, overhovedet ikke,” forsøgte Gabriel sig med, men hans ansigt fortalte noget andet.

”Hvad hedder hun? Hvor kommer hun fra? Er hun smuk?” begyndte Brendan, og stirrede krævende på ham, mens han tyggede på et stykke pandekage. Aleera kunne ikke lade være med at smile, da det kendte Brendan-forhør begyndte, og spiste lystigt mens hun små lyttede til Brendans forgæves forsøg på at lokke noget ud af Gabriel, og sludrede med sine andre brødre.

Tit glemte hun, hvor meget hun faktisk holdt af sine brødre og den måde de hver især var på. Specielle og særlinge for

andre mennesker. Men man kunne ikke være mere end en særling, når man om aftenen gik på jagt i Angelshill, efter blodslugende vampyrer. Man kunne ikke undgå at være andet.

Gwalior.dk